

Nemoci těla jsou vždy i nemocí duše

Oproti západní medicíně se TČM zabývá člověkem jako celkem. Vidí souvislosti různých jeho potíží, a snaží se člověka léčit jako celek, ne pouze jako diagnózu s katalogovým číslem.

Ovšem i v TČM se můžeme ponořit do různých úrovní celku, do různých úrovní vnímání souvislostí.

Dejme si konkrétní příklad. Západní medicína by zlobící žlučník vyoperovala. TČM by řešila okruh jater a žlučníku, harmonizovala by energii v celém systému, hledala nerovnováhu yin/yangu atd. Ale proč dochází ke zvýšené aktivitě ve žlučníku? Která emoce, která myšlenka, která životní situace spustila tento proces?

Za našimi fyzickými obtížemi je většinou zranění, nepřijetí či nepochopení na duševní úrovni. Tělo je houževnaté, na rozdíl od křehké duše. Vydrží dost, než se začne ozývat. Ale život běží příliš rychle, nemáme na duši a její jemná upozornění čas. A ani návyk ji příliš slyšet a vnímat. Je jednodušší se od svých pocitů odpojit, zasunout je někam hluboko do nás, a řídit se životem dál dle naplánovaného scénáře. S tělem je to jiné. Když začne protestovat tělo, zbystříme. Na těle si dáváme víc záležet, a co hlavně – tělo nutně potřebujeme k tomu, abychom mohli uskutečnit své plány. A když začíná stávkovat, musíme to řešit, ať se nám chce, nebo ne.

Většina pacientů by tento problém nejrady vyřešila rychle, a bez přílišného omezení svých zvyklostí. „Začnu jíst nějaké pilulky, napíchají do mě jehly, pomasírují mě a budu zase fit“. Už jen samotná režimová opatření (dieta, cvičení...) jsou pro ně často zátěží a mrzutým zasažením jejich zaběhnutých zvyklostí.

A tam právě začíná ten zpětný chod od nemoci ke zdraví. Změnou. Nejprve v té uchopitelné rovině (jídlo, spánek, cvičení), a později i na jemnější úrovni, změnou vnímání, myšlení, chování, reakcí. Když se nám toto podaří u pacienta nastartovat, máme velkou část práce za sebou.

Všichni jsme něčím zranění, všichni v sobě máme nezpracované situace, emoce, traumata, všichni v sobě máme uloženo spoustu nefunkčních mentálních programů. To vše nám brzdí volné proudění energie v našem těle. Ponořit se do toho dobrovolně se však nikomu příliš nechce, částečně z lenosti, a částečně ze strachu, co vše tam na nás číhá. Dokud vše funguje, není proč. Ale když se duše ozve, ať už přes fyzické obtíže, nebo silněji přes duševní poruchu, je to silný impuls. Když ho poslechneme, dostaneme se na cestu, která vede od nepřijetí k přijetí -přijetí sebe a své odpovědnosti za svůj stav. Začíná proces uzdravování.

Ne vždy je to lehké, uvědomování bolí, ale vždy je to velmi užitečné. Stojí nás to sílu, stojí nás to ztrátu spousty přesvědčení, ale výsledek stojí za to. Je to cesta k sobě, prosvětlená pochopením, na jejímž konci stojí zdravé tělo a zdravá duše. Nemoc je cesta zpět k sobě.